

Den lille pojken – en saga för vuxna

Det var en gång en liten pojke som skulle börja skolan. Det var en mycket liten pojke och det var en mycket stor skola. Han fick gå uppför många trappor och genom en lång korridor för att komma till sitt klassrum.

En dag när pojken hade gått i skolan ett tag sa hans lärare:

-Idag ska ni få rita och måla!

-Bra! tänkte den lille pojken. Han älskade att måla! Han tyckte om att måla lejon, tigrar, kycklingar, kor, tåg och båtar. Han tog fram sina kriter och började rita. Men läraren sa:

-Vänta! Ni får inte börja än! Och hon väntade tills alla var färdiga att lyssna.

-Vi ska måla blommor, sa läraren.

-Bra! tänkte den lille pojken. Han tyckte om att måla blommor. Och han började måla underbara blommor med sina rosa, orange och blåa kriter.

Men läraren sa:

-Vänta! Jag ska visa er! Och hon ritade en blomma på tavlan. Den var röd med en grön stjälk.

-Nu kan ni få börja, sa läraren.

Den lille pojken tittade på lärarens blomma. Sen tittade han på sina egna blommor som han tyckte mycket bättre om. Men det sa han inte. Han bara tog ett nytt papper och målade en blomma som liknade lärarens blomma. En röd blomma med en grön stjälk.

En annan dag föreslog läraren att barnen skulle få arbeta med lera.

-Bra! tänkte den lille pojken. Han tyckte om att arbeta med lera! Han kunde göra en massa saker; ormar, snögubbar, elefanter och möss... och så fort han fick sin lerklump började han genast att forma den.

-Vänta! Ni får inte börja än! Vi ska göra en tallrik.

-Bra! tänkte pojken. Han tyckte om att göra tallrikar. Och han började att forma tallrikar i olika storlekar och former.

Men läraren sa:

-Vänta! Jag ska visa er hur ni ska göra! Och hon visade alla hur man gör en djup tallrik.

-Nu får ni börja! sa läraren.

Den lille pojken tittade på lärarens tallrik. Sedan tittade han på sina egna, som han tyckte betydligt bättre om. Men det sa han inte. Han bara klämde ihop all lera till en klump igen och gjorde en likadan tallrik som fröken hade gjort.

Och snart lärde sig den lille pojken att vänta, att lyssna noga, titta uppmärksamt och att göra allting precis som läraren hade visat honom och snart kunde han inte göra saker på egen hand längre.

Då hände det sig att den lille pojken familj flyttade till en annan stad och den lille pojken måste börja i en ny skola.

Denna skola var ändå större än den förra och den lille pojken måste gå upp för en massa trappor och genom en lång, lång korridor innan han kom till sitt klassrum. Och första dagen som han var i sin nya skola sa läraren:

-Idag ska ni få rita och måla!

-Bra! tänkte pojken och väntade på att läraren skulle tala om för honom vad han skulle göra. Men läraren sa ingenting utan gick runt och småpratade med barnen. När hon kom till den lille pojken sa hon:

-Vill inte du också måla en bild?

-Jo, sa den lille pojken. Vad ska jag göra för något?

-Det vet jag inte förrän du har gjort det, sa läraren.

-Hur ska jag göra min bild? frågade pojken.

-Du får göra precis som du vill, sa läraren.

-Men vilken färg ska jag använda? undrade pojken.

-Vilka färger som helst, svarade läraren.

Och hon fortsatte:

-Om alla målade samma saker och med samma färger – hur skulle jag kunna veta vem som hade gjort vad? Då skulle jag ju knappt kunna se skillnad på era teckningar!

-Jag vet inte, sa den lille pojken.

Och den lille pojken började måla en blomma. Den var röd med grön stjälk.

Okänd författare